

Award-winning New York Times Bestseller
Bestseller in Korea
แปลไปแล้ว 27 ภาษา

INTO THE MAGIC SHOP

เราทุกคน
ล้วนมีร้านเวทมนตร์
อยู่ในใจ

ดร.เจมส์ อาร์. โทตตี เขียน
นายแพทย์นที สาครยุทธเดช แปล

หนังสือที่วง **BTS**
ใช้เป็นแรงบันดาลใจ
ในการแต่งเพลง
Magic Shop

การค้นพบปริศนาของ**สมอง**และความลับของ**หัวใจ**
ที่เปลี่ยนเด็กชายผู้มีชีวิตเหลือสลวยให้กลายเป็นประสาทศัลยแพทย์ที่โลกยกย่อง

เราทุกคนล้วนมีร้านเวทมนตร์อยู่ในใจ

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ล้ า คั ญ

เราทุกคนล้วนมีร้าน เวทมนตร์อยู่ในใจ (Into the Magic Shop)

ดร.เจมส์ อาร์. โดตตี

ผู้เขียน

นายแพทย์ยงยี สาคะยุทธเดช

ผู้แปล

เราทุกคนล้วนมีร้านเวทมนตร์อยู่ในใจ
(Into the Magic Shop)

AMARIN HOW > TO

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 โทรสาร 0-2434-3555, 0-2434-3777, 0-2435-5111
E-mail: info@amarin.co.th

Copyright © 2016 by James R. Doty

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with Avery, an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC.

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-18-3256-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุโรงจน์ • กรรมการผู้จัดการ ฤษณีย์ วิรัตน์ชัย
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดิสร จิระธร • รองบรรณาธิการฝ่ายการ จัดพิมพ์ บุญพรดี, สิริกานต์ ผลงาม
ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ทศพร สนธิวรรณะ • บรรณาธิการสำนักพิมพ์ วชิรฐา กาลามเกษตร์

บรรณาธิการ วชิรฐา กาลามเกษตร์ • เลขานุการ สุกัญญา จันทวงศ์
ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม พิระพงค์ โพธิ์พันธุ์, วรรณมา ตั้งแสงประทีป • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์

ผู้อำนวยการฝ่ายจัดการสำนักพิมพ์ ชัชฎา พรหมเลิศ
พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รักษ์ทอง • คอมพิวเตอร์ ทองเพียร วรรณทอง
ผู้จัดการฝ่ายประสานงานสำนักพิมพ์ อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ประสานงานสำนักพิมพ์ ชนิษฐา ศรีอินทร์
ผู้จัดการส่วนพัฒนากลยุทธ์และช่องทางการขาย กุลพัฒน์ บัวละออ
ผู้จัดการส่วนดิจิทัลคอมเมิร์ซและคอนเทนต์ ธนพงษ์ โพธิ์บำรุง

แต่รู้และทุกคนที่เหมือนกับรู้ ผู้มอบเซวณปัญญา
และความเฉลียวฉลาดโดยไม่หวังผลตอบแทน

แต่องค์กะโลลามะ ผู้สอนให้ผมรู้จักความหมายของคำว่า
ความเมตตาเรื่อยมา

แต่มาช้า ภรรยาของผม

และลูกๆ

เจนนิเฟอร์ เซบาสเตียน และอะเล็กซานเดอร์

ผู้เป็นแรงบันดาลใจให้ผมในทุกวัน

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	(8)
บทนำ: สิ่งที่สวยงาม	1

ตอนที่หนึ่ง สู่ร้านมายากล

หนึ่ง	เวทมนตร์ที่แท้จริง	11
สอง	ร่างกายที่นิ่งสงบ	21
สาม	คิดถึงความคิด	43
สี่	ความเจ็บปวดที่เพิ่มขึ้น	61
ห้า	พรสามข้อ	81

ตอนที่สอง เรื่องลึกลับของสมอง

หก	ลงแรง	101
เจ็ด	ยอมรับไม่ได้	117
แปด	นั่นไม่ใช่การผ่าตัดสมอง	137
เก้า	สุลต่านแห่งความว่างเปล่า	159

ตอนที่สาม ความลับของหัวใจ

สิบ	ลึ้มเล็ก	173
สิบเอ็ด	อักขระแห่งหัวใจ	183
สิบสอง	การแสดงออกซึ่งความเมตตา	197
สิบสาม	พระพักตร์ของพระเจ้า	211

คำขอบคุณ	219
----------	-----

คำแนะนำนักพิมพ์

มีร้านเล็กๆ ตกสำรวจจุ่มไหนในโลกบ้างใหม่ที่คุณอยากเดินเข้าไป
ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

คุณอาจรู้สึกเหมือนต้องมนตร์ อาจพบเสน่ห์ของมัน หรือเพราะมันมี
ข้าวของที่คุณคลั่งไคล้จนอยากขลุกอยู่ในนั่นทั้งวัน

แต่สำหรับจิม หรือศาสตราจารย์เจมส์ อาร์. โดตี ประสาทศัลยแพทย์
มือหนึ่งจากมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด เมื่อครั้งเป็นเด็กชายวัย 12 ปี เขาไม่ได้
ไปยังร้านมายากลแคคตัสเรบปิตด้วยเหตุผลพวกนั้น แต่เพื่อหลบร้อนจาก
ความวุ่นเหวและคับแคบของชีวิตครอบครัวที่ยากจน ผุพัง ที่สร้างบาดแผล
และภาระใหญ่หลวงแก่เขาเกินกว่าที่เด็กชายวัยเยาว์จะแบกรับ

เขาไปที่นั่นเพื่อค้นพบความโยงโยอันลึกลับของสองสิ่งทรงพลัง นั่นคือ
สมอง และ หัวใจของมนุษย์เรา

เพื่อได้เรียนรู้เรื่องสำคัญที่ว่าสมองคือจักรกลที่ยิ่งใหญ่ แต่หากปราศจาก
หัวใจ มันก็คือก้อนหินที่พร้อมจะพาเราหลงทาง

หากไม่ค้นพบร้านมายากลในวันนั้น คงไม่มีคุณหมอโดตี ผู้ก่อตั้งและผู้อำนวยการซีแคร์ (CCARE) หรือศูนย์เพื่อการวิจัยและการศึกษาด้านความเมตตาและความเห็นแก่ผู้อื่นแห่งมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด ที่หนึ่งในผู้อุปถัมภ์คือ องค์ทะไลลามะ ผู้นำทางจิตวิญญาณคนสำคัญของโลก

เขาอาจลงเอยเป็นขี้ยา ชี้อึก หรืออาจไม่มีชีวิตรอดมาเลยด้วยซ้ำ

การเดินทางอันยาวนาน อันตราย และน่าทึ่งยิ่งนักของโดตี ไม่เพียงเกิดขึ้นเพราะเขาต้องการพิสูจน์สุดยอดกลแห่งชีวิตและเชื่อมั่นว่าความปรารถนาเหนือจินตนาการ แต่ยังเพื่อนำพาสารสำคัญยิ่งจากร้านมายากลไร้ชื่อเสียงจากหญิงผู้มีหัวใจยิ่งใหญ่ที่โลกไม่รู้จักนามว่า ฐธ มาส่งต่อแก่คนอื่นๆ ตามคำขอของเอกสารที่จะสร้างสิ่งอัศจรรย์ให้เกิดแก่ชีวิตของคุณได้เหมือนกับเขา

ถึงเวลาเปิดร้านเวทมนตร์ในหัวใจของคุณแล้ว

AMARIN
HOW ▶ TO

กรกฎาคม 2562

บทนำ:

สิ่งที่สวยงาม

เสียงบางอย่างเมื่อลอกหนังศีรษะออกจากกะโหลก คล้ายเวลาที่ดึงแถบตีนตุ๊กแกออก เสียงนั้นดัง โกรธเกรี้ยว และเหมือนจะปนเศร้าอยู่ด้วย โรงเรียนแพทย์ไม่มีวิชาที่สอนเรื่องเสียงและกลิ่นของการผ่าตัดสมอง ทั้งที่จริงแล้วควรมี เสียงทุ้มต่ำของสว่านขณะเจาะผ่านกะโหลกเข้าไป เลื่อยกระดูกที่ทำให้ห้องผ่าตัดคลุ้งกลิ่นของซีเลื่อยในฤดูร้อนขณะมันกรีดเส้นเชื่อมต่อรูจางๆ ที่สว่านจะนำไป เสียงเปาะแปะตืดๆ ชัดๆ ของกะโหลกที่ถูกแยกออกจากเยื่อหุ้มสมองชั้นดูรา เยื่อหนาที่คลุมสมองและเป็นปราการด่านสุดท้ายต่อโลกภายนอก กรรไกรค่อยๆ ตัดผ่านเยื่อดูรา เมื่อถึงสมองแล้วเห็นมันเคลื่อนไหวเป็นจังหวะเดียวกับการเต้นของหัวใจ บางครั้งเหมือนจะได้ยินเสียงสมองร้องโอดครวญที่ถูกทำให้เบลอเยาะเปล่าและอ่อนไหว รวบรวมว่าความลับของมันได้ถูกเปิดโปงให้คนทั่วไปได้เห็น ภายใต้แสงสว่างจ้าของห้องผ่าตัด

เด็กชายดูตัวเล็กในเสื้อคลุมของโรงพยาบาลเหมือนจะถูกกลืนไปกับเตียงขณะกำลังรอเข้ารับการผ่าตัด

“ยายผมสวดภาวนาให้ผม แล้วก็สวดให้หมอด้วย”

ผมได้ยินเสียงแม่ของเด็กชายหายใจเข้าออกหนัก ๆ เมื่อได้ยินคำนั้น ผมรู้ว่าเธอกำลังฝันให้ตัวเองดูกล้าหาญเพื่อลูกชายของเธอ เพื่อตัวเธอเอง บางทีอาจจะเพื่อผมด้วย ผมเอื้อมมือไปสัมผัสผมสีน้ำตาล ยาว นุ่มของเขา เหมือนผมของเด็กทารกมากกว่าเด็กชาย เขาบอกผมว่าเขาเพิ่งฉลองวันเกิดไป “หนูยังอยากให้หมออธิบายอีกรอบไหมว่าจะเกิดอะไรขึ้นวันนี้ คนเก่ง หรือว่าหนูพร้อมแล้ว” เขาชอบให้ผมเรียกเขาว่าคนเก่ง หรือเพื่อน

“ผมจะหลับไป แล้วหมอก็จะเอาสิ่งน่าเกลียดออกไปจากหัวผม มันจะได้ไม่ปวดอีก แล้วผมก็จะได้เห็นแม่กับยาย”

“สิ่งน่าเกลียด” นั่นคือ เมดัลโลบลาสโตมา เป็นมะเร็งของสมองที่พบได้บ่อยที่สุดในเด็ก ที่ช่องกะโหลกด้านหลัง (บริเวณฐานของสมอง) เมดัลโลบลาสโตมานั้นไม่ใช่คำที่ผู้ใหญ่จะออกเสียงได้ง่ายนัก และยิ่งไม่ง่ายสำหรับเด็กอายุสี่ขวบ ไม่ว่าจะมีผลาตเกินวัยเพียงใด เนื้องอกสมองในเด็กนั้นเป็นสิ่งที่น่าเกลียด สมชื่ออันน่าเกลียดของมัน เมดัลโลบลาสโตมาเป็นเนื้องอกที่มีรูปร่างบิดเบี้ยว เป็นผู้บุกรุกที่นำขยะแขยงของสมองที่รูปร่างสมมาตรอย่างงดงาม มะเร็งชนิดนี้ก่อตัวขึ้นระหว่างสมองน้อย ๆ ทั้งสองซีก และเติบโตขึ้นจนในที่สุดไม่เพียงไปกดเบียดก้อนสมอง แต่ยังกดก้านสมอง และอุดกั้นการไหลเวียนของน้ำเลี้ยงสมองและไขสันหลังด้วย สมองเป็นสิ่งสวยงามที่สุดอย่างหนึ่งที่ผมเคยพบมา และการได้สำรวจความลึกกลับของสมองและวิธีการรักษาเยียวามันนั้น เป็นสิทธิพิเศษที่ผมไม่อาจมองข้าม

“หมอว่าหนูพร้อมแล้วนะ หมอจะไปใส่หน้ากากยอมนุษย์แล้วจะไปเจอหนูในห้องสว่าง ๆ นั้น”

เขายืมให้ผม หน้ากากอนามัยและห้องผ่าตัดอาจเป็นสิ่งน่ากลัว วันนี้ผมจะเรียกมันว่าหน้ากากยอมนุษย์และห้องสว่างเพื่อไม่ให้เขารู้สึกกลัวเกินไป จิตคนเรานั้นตลกดี แต่ผมจะไม่พยายามอธิบายเรื่องนัยสำคัญของการเลือกใช้คำให้เด็กสี่ขวบฟังหรอก แม้ว่าคนไข้และผู้คนที่ฉลาดที่สุดที่ผมเคยพบเจอมักเป็นเด็ก ๆ หัวใจของเด็กนั้นเปิดกว้าง เด็กจะบอกคุณว่าอะไรที่เขากลัว อะไรที่ทำให้เขามีความสุข และอะไรที่พวกเขาชอบและไม่ชอบเกี่ยวกับคุณโดยไม่ปิดบัง ไม่ต้องมานั่งเดาเลยว่าจริง ๆ พวกเขาารู้สึกอย่างไร

ผมหันไปหาแม่และยายของเขา “จะมีคนมาแจ้งความคืบหน้าเป็นระยะนะครับ ผมคิดว่าการผ่าตัดครั้งนี้จะเอาก้อนออกได้หมด ไม่น่ามีภาวะแทรกซ้อนอะไร” นี่ไม่ใช่การพูดแบบศัลยแพทย์เพื่อจะบอกในสิ่งที่ครอบครัวคนไข้อยากได้ยิน แต่แผนของผมคือการผ่าตัดที่เรียบง่ายและมีประสิทธิภาพเพื่อนำเนื้องอกทั้งหมดออกให้ได้จริงๆ ขณะที่ส่งชิ้นส่วนของเนื้องอกไปที่ห้องปฏิบัติการเพื่อดูว่าสิ่งแปลกปลอมนั้นน่าเกลียดแค่ไหน

ผมรู้ว่าทั้งแม่และยายกำลังกลัว ผมจับมือของพวกเขาตอบ พยายามทำให้พวกเขามั่นใจและสบายใจขึ้น ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ที่พบว่าอาการปวดศีรษะตอนเช้าของเด็กชายคนหนึ่งจะกลายเป็นฝันร้ายที่สุดของคนเป็นพ่อแม่ แม่เชื่อใจผม ยายเชื่อในพระเจ้า และผมเชื่อใจในทีมของผม

พวกเราทุกคนจะช่วยกันรักษาชีวิตของเด็กชายไว้

หลังจาก วิสัญญีแพทย์นับถอยหลังจนเด็กชายหลับ ผมติดโครงเหล็กกับกะโหลกศีรษะและจับเขานอนในท่าคว่ำ ถอดที่หนีบผมออก แม้พยาบาลจะเตรียมบริเวณที่จะผ่าแล้ว แต่ผมชอบทำความสะอาดบริเวณศีรษะคนไข้ด้วยตนเอง เป็นเหมือนธรรมเนียมของผม ขณะที่ผมโกนผม ผมก็คิดถึงเด็กชายผู้เป็นที่รักคนนี้และคิดไปถึงรายละเอียดของการผ่าตัดทุกอย่าง ผมลงมือตัดผมข้อแรกแล้วส่งให้พยาบาลผู้ช่วยเอาไปใส่ถุงเล็กๆ เก็บไว้ให้แม่ของเขา นี่เป็นการตัดผมครั้งแรกของเขา ปอยผมคงจะเป็นสิ่งสุดท้ายที่แม่ของเขาจะสนใจตอนนี้ แต่ผมรู้ว่ามันจะมีความหมายสำหรับเธอต่อไป เหมือนครั้งแรกอื่นๆ ที่น่าจดจำ อย่างการตัดผมครั้งแรก พันหลดซี่แรก การไปโรงเรียนวันแรก วันแรกที่ขึ้นจักรยาน แต่การผ่าตัดสมองครั้งแรกนั้นคงไม่เคยอยู่ในรายการ

ผมค่อยๆ ตัดเส้นผมสีน้ำตาลอ่อนนั้น โดยหวังว่าคนไข้ตัวน้อยคนนี้จะได้พบกับครั้งแรกต่างๆ เหล่านั้น ในหัวของผมมีภาพเขากำลังยิ้มเห็นช่องหลอดที่ควรจะเป็นฟันหน้า ผมเห็นเขาไปโรงเรียนอนุบาลสะพายเป้ที่ใหญ่เกือบเท่าตัวเขา ผมเห็นเขาขึ้นจักรยานเป็นครั้งแรก ความปิติของอิสรภาพ

ครั้งแรกขณะถีบคันเหี้ยบอย่างตื่นเต้นพร้อมกับเส้นผมที่ปลิวตามลม ผมคิดถึงลูกๆ ของผมเองขณะที่หนีบเส้นผมของเขา ภาพที่เขาได้ทำสิ่งต่างๆ เป็นครั้งแรกปรากฏชัดในใจของผมจนผมไม่อาจจินตนาการถึงผลลัพธ์อย่างอื่น ผมจะไม่ยอมเห็นเขามาโรงพยาบาลครั้งต่อไป ไม่ว่าจะมารับการรักษาอะไรหรือมาผ่าตัดเพิ่มเติมใดๆ อีก เขาจะเป็นผู้รอดชีวิตจากโรคเนื้องอกสมองในเด็ก แม้จะต้องได้รับการตรวจติดตามต่อเนื่อง แต่ผมจะไม่ยอมเห็นเขาเป็นอย่างที่ผ่านมา ต้องคลีนไสล์เอาเจียน ล้มทั้งยืน ตื่นขึ้นมาตอนเช้ามืดแล้วร้องให้กับแม่เพราะสิ่งน่าเกลียดที่กดสมองจนทำให้เจ็บปวด ชีวิตมีเรื่องให้เราหัวใจแตกสลายมากพออยู่แล้ว ผมหนีบผมเขาจนเข้าที่ดีแล้ว จึงทำเครื่องหมายจุดสองจุดไว้ที่ฐานของกะโหลกศีรษะที่เราจะผ่าลงไป แล้วลากเส้นตรงเชื่อม

การผ่าตัดสมองนั้นเป็นงานยาก แต่การผ่าตัดในช่องกะโหลกด้านหลังของเด็กตัวเล็กๆ นั้นยากยิ่งกว่ามาก เนื้องอกมีขนาดใหญ่และการผ่าตัดต้องใช้ความเพียรพยายามที่เข้มข้นและแม่นยำ ตาทั้งสองจ้องผ่านกล้องขยายเป็นเวลาหลายชั่วโมง ศัลยแพทย์นั้นได้รับการฝึกให้ปิดการรับรู้ด้านอื่นขณะกำลังผ่าตัด ไม่เข้าห้องน้ำ ไม่กินอาหาร เราได้รับการฝึกให้ลืมความปวดหลังหรือตะคริวที่เกิดขึ้น ผมยังจำได้ถึงครั้งแรกในห้องผ่าตัดในฐานะผู้ช่วยของศัลยแพทย์ชื่อดังคนหนึ่ง ผู้ที่แม้มีความสามารถปราดเปรื่อง แต่ก็ก้าวร้าวและเจ้าอารมณ์มาก ๆ เวลาผ่าตัด ตอนนั้นผมยังซึกิ้วและประหม่า และเมื่อต้องยืนข้างเขาขณะผ่าตัด เหนือก็เริ่มไหลบนใบหน้า ผมหายใจแรงรดหน้าาก แว่นตาเริ่มเป็นฝ้า ผมมองไม่เห็นเครื่องมือหรือแม้แต่บริเวณที่ผ่าตัดอยู่นั้น ผมต้องพยายามอย่างหนักเพื่อจะมาอยู่ที่ตรงนี้ วันที่ได้ลงมือผ่าตัดเหมือนอย่างที่วาดฝันไว้ แต่ตอนนั้นผมกลับมองไม่เห็นอะไรเลย แล้วสิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น เหนือเม็ดโตไหลจากใบหน้าผมลงไปยังบริเวณปลอดภัย เขาแทบคลั่ง ครั้งแรกของการผ่าตัดที่ควรจะน่าจดจำ กลับกลายเป็นว่าผมทำให้ที่ผ่าตัดปนเปื้อนและถูกไล่ออกจากห้องไป ผมไม่เคยลืมเหตุการณ์นั้นเลย

วันนี้ใบหน้าของผมเย็นสบาย มองเห็นชัดเจนดี ชีพจรเต้นช้าและ

สม่ำเสมอ ประสบการณ์ทำให้สิ่งต่างๆ เปลี่ยนไปจากเดิม และในห้องผ่าตัดผมไม่ได้ทำตัวเป็นเผด็จการหรือคนก้าวร้าว สมาชิกทุกคนล้วนมีคุณค่าและจำเป็นสำหรับทีม ทุกคนทำงานในส่วนของตน วิชาญญีแพทย์ติดตามความดันโลหิต ออกซิเจน ระดับความรู้ตัว และจังหวะการเต้นของหัวใจของเด็ก พยาบาลผ่าตัดคอยดูแลเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ ให้อยู่ใกล้มือผม มีถุงใบใหญ่ติดอยู่กับผ้าคลุมและแขวนไว้ใต้ศีรษะของเด็กเพื่อเก็บเลือดและน้ำที่ใส่ชะล้าง ถูนี้ต่อท่อไปยังเครื่องดูดและวัดปริมาณเลือดที่เสียไปในขณะนั้นๆ

ศิลาแพทย์ผู้ช่วยผมเป็นแพทย์ประจำบ้านฝึกหัดอาวุโสและยังใหม่สำหรับทีม แต่เขาก็กำลังจจดจ่ออยู่กับหลอดเลือด เนื้อเยื่อสมอง และรายละเอียดของการนำก้อนเนื้อนี้ออกเช่นเดียวกับผม เราไม่ได้คิดถึงแผนการวันถัดไป การเมืองของโรงพยาบาล ลูกๆของเรา หรือปัญหาความสัมพันธ์ที่บ้านของเรา เมื่อใจจดจ่ออย่างแรงกล้าอยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่งมันก็เหมือนกับการทำสมาธิ เราฝึกจิตและจิตก็ฝึกร่างกาย ทีมที่นี้ทำให้เกิดจังหวะและความสิ้นไหลอย่างยอดเยี่ยม ทุกคนทำงานประสานกัน จิตใจและร่างกายของพวกเขาทำงานสอดคล้องเหมือนเป็นหนึ่งเดียว

ผมกำลังจะนำเนื้อออกชิ้นสุดท้ายซึ่งติดอยู่กับหลอดเลือดดำที่ลึกเข้าไปในสมองออกมา ระบบหลอดเลือดดำในช่องสมองส่วนหลังนั้นซับซ้อนมาก ผู้ช่วยของผมกำลังดูสสารคัดหลั่งขณะที่ผมค่อยๆ ตัดชิ้นส่วนสุดท้ายของเนื้อออกออก ขณะนั้นเขาเกิดใจลอยไปเสียวินาที และวินาทีนั้นเองที่เครื่องดูดทำให้หลอดเลือดฉีกขาด วินาทีนั้นเองที่ทุกอย่างหยุดลง

เหมือนนรกแตก

เลือดทะลักออกจากหลอดเลือดดำที่ขาด เออนองท่วมในช่องที่ถูกผ่าเปิดและเริ่มไหลออกมานอกแผลบนศีรษะอันสวยงามของเด็กชายตัวน้อยคนนี้ วิชาญญีแพทย์เริ่มตะโกนว่าความดันโลหิตของเด็กลดลงอย่างรวดเร็ว และเขาไม่สามารถชดเชยเลือดที่เสียออกมาได้ ผมต้องหนีหลอดเลือดดำเพื่อไม่ให้เลือดออกเพิ่ม แต่หลอดเลือดนั้นหดกลับเข้าไปในกองเลือดจนผมมองไม่เห็น เครื่องดูดเพียงอย่างเดียวไม่สามารถควบคุมเลือดออกได้ และ

ผู้ช่วยของผมกำลังมือสั่นมากเกินกว่าจะช่วยอะไรได้

“หัวใจเขาหยุดเต้นแล้ว!” วิชาญญีแพทย์ร้องตะโกนขึ้น เขาต้องคลานไปได้โต๊ะ เพราะศีรษะของเด็กชายติดอยู่ในกรอบล็อกศีรษะในท่าคว่ำ ศีรษะด้านหลังเปิดอยู่ วิชาญญีแพทย์เริ่มใช้มือหนึ่งกดหน้าอกของเด็กขณะที่มืออีกข้างหนึ่งกดที่หลัง พยายามสูดชีวิตที่จะทำให้หัวใจกลับมาเต้น สารน้ำต่าง ๆ ถูกฉีดเข้าไปในหลอดเลือดดำขนาดใหญ่ หน้าทีประการแรกและประการสำคัญที่สุดของหัวใจคือสูบฉีดเลือด และเครื่องสูบฉีดอันวิเศษนี้เองที่ทำให้อวัยวะทุกอย่างในร่างกายเขาหยุดทำงาน เด็กชายอายุสี่ขวบที่กำลังจะเสียชีวิตจนเสียชีวิตบนเตียงผ่าตัดต่อหน้าผม ขณะวิชาญญีแพทย์กดบีบที่หน้าอก เลือดยังคงออกท่วมในแผล เราต้องหยุดการไหลของเลือด มิฉะนั้นเขาจะเสียชีวิต สมองเป็นอวัยวะที่ใช้เลือดร้อยละ 15 จากที่หัวใจสูบฉีดออกมาและมีชีวิตอยู่ได้ไม่กี่นาทีหลังจากหัวใจหยุดทำงาน สมองต้องการเลือดและที่สำคัญกว่าคือออกซิเจนที่อยู่ในเลือด เวลาของพวกเขา ก่อนที่สมองเด็กจะตายกำลังจะหมดลง สมองและหัวใจต่างต้องการซึ่งกันและกัน

ผมพยายามอย่างหนักที่จะหนีบหลอดเลือดดำนั้น แต่มองไม่เห็นมันผ่านเลือดที่เอ่อท้นอยู่ แม้ศีรษะของเขาจะถูกตรึงไว้ดีแล้ว การกดหน้าอกก็ทำให้ศีรษะขยับไปด้วย ทั้งผมและทีมรู้ว่าเรากำลังหมดเวลา วิชาญญีแพทย์มองมาที่ผมและผมเห็นความกลัวในตาของเขา เราคงเสียเด็กคนนี้ไปแน่ การช่วยฟื้นคืนชีพ (ซีพีอาร์) นั้นเหมือนการสตาร์ทรถด้วยคลัตช์ในเกียร์สองซึ่งเขาแน่นอนไม่ได้ โดยเฉพาะเมื่อเรายังเสียเลือดอย่างต่อเนื่อง

เลือดยังคงไหลออกจากช่องเปิดของศีรษะของเด็กชาย ผมพยายามคลำไปอย่างมึดม่นและไม่สามารถทำอะไรเพื่อให้เลือดหยุดได้ ผมมองที่เครื่องติดตามหัวใจ ยังไม่มีสัญญาณหัวใจเต้น ขณะนั้น ผมเปิดหัวใจของผมเพื่อหาความเป็นไปได้อื่นที่อยู่เหนือเหตุผลเหนือทักษะ และแล้วผมก็ทำในสิ่งที่เคยได้เรียนมาเมื่อหลายสิบปีก่อน ไม่ใช่ในตอนที่เป็นนักศึกษาแพทย์ ไม่ใช่ในตอนที่เป็นนักศึกษาแพทย์ แต่เป็นในห้องข้างหลังร้านมายากลเล็กๆ กลางทะเลทรายในแคลิฟอร์เนีย

สงบจิต

ผ่อนคลายร่างกาย

ผมมองเห็นหลอดเลือดที่หดหีนั่น เห็นมันด้วยจิต มันพัวอยู่ในถนน
แห่งหลอดเลือดและเนื้อเยื่อประสาทของเด็กชายคนนี้ ผมเอื้อมเข้าไป
อย่างมีเดบอด แต่รู้ว่ามีสิ่งพิเศษต่อชีวิตนี้มากกว่าที่ดวงตาเรามองเห็น เรา
ทุกคนมีความสามารถที่จะทำสิ่งวิเศษยิ่งไปกว่าที่เราคิดว่าจะเป็นไปได้ เรา
ควบคุมชะตาชีวิตของเราเอง และผมไม่ยอมรับว่าเด็กชายอายุสี่ขวบคนนี้
จะต้องจบชีวิตลงวันนี้ บนเตียงผ่าตัดของผม

ผมเอื้อมตัวหนีบที่เปิดอ้าเข้าไปในกองเลือด ปิดมันลง และค่อยๆ
ดึงมือออก

เลือดหยุดไหล และจากนั้น หลังช่วงเวลาที่ดูเหมือนเนิ่นนาน ผมเริ่ม
ได้ยินเสียงหัวใจในเครื่องติดตามการเต้นหัวใจ ตอนแรกยังแผ่วเบา
ไม่สม่ำเสมอ แต่ต่อมาก็ชัดเจนขึ้นและสม่ำเสมอขึ้น เช่นเดียวกับหัวใจ
ดวงอื่นๆ เมื่อเริ่มมีชีวิต

ผมรู้สึกหัวใจของผมเริ่มเต้นพร้อมกับจังหวะในเครื่องติดตาม

หลังการผ่าตัดเสร็จสิ้น ผมจะมอบชื่อผมจากการตัดผมครั้งแรกนี้ให้แม่
ของเขาเป็นเครื่องระลึก และเพื่อนตัวน้อยของผมจะตื่นขึ้นจากการหลับใหล
ในฐานะผู้รอดชีวิต เขาจะเป็นเด็กปกติ ในสี่สิบแปดชั่วโมง เขาจะเริ่มพูด
และหัวเราะ และผมจะบอกเขาว่าสิ่งน่าเกลียดนั้นได้หายไปแล้ว

ตอนที่หนึ่ง

สุรณมยาภล

คนส่วนใหญ่ที่มาดูมายากลไม่ได้อยู่ตรงนั้น
เพื่อดูมายากลจริงๆ หรอก

หนึ่ง

เวทมนตร์ที่แท้จริง

แลงแคสเตอร์ แคลิฟอร์เนีย 1968

วันที่ผมพบว่าปลอกนิ้วหายไปนั้นเริ่มต้นขึ้นเหมือนกับวันอื่นๆ ในฤดูร้อน ก่อนจะเริ่มเกรดแปด ผมขี่จักรยานไปรอบเมือง แม้บางครั้งอากาศจะร้อนจนโลหะที่คันจับเหมือนเตาไฟ ผมมักรู้สึกถึงรสชาติของฝุ่นข้างในปาก เป็นเม็ดหยาบๆ และมีกลิ่นเขียวๆ ของวัชพืช เหมือนกับต้นแรบบิทบรัช และกระบองเพชรที่ต่อสู้เพื่อให้มีชีวิตรอดท่ามกลางแดดแรงและความร้อนของทะเลทราย ครอบครัวของผมมีเงินไม่มาก และผมก็หิวบ่อย ผมไม่ชอบหิวและไม่ชอบจนด้วย

สิ่งที่ขึ้นชื่อที่สุดของแลงแคสเตอร์คือการบินด้วยความเร็วเหนือเสียงของชัค เเยเกอร์ ในกองบินเอ็ดเวิร์ดส์ที่อยู่ใกล้ๆ นี่เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน มีเครื่องบินโฉบผ่านเหนือศีรษะตลอดทั้งวันระหว่างที่นักบินกำลังฝึกบินและทดสอบยานบิน ผมสงสัยว่าการได้เป็นชัค เเยเกอร์ ที่ขับเครื่องบินเบลเอ็กซ์-1 ด้วยความเร็ว 1 มัค จนประสบความสำเร็จในสิ่งที่มนุษย์ไม่เคยทำได้มาก่อนนั้นจะเป็นอย่างไร เมืองแลงแคสเตอร์คงจะต้องดูเล็กและเจียมเนือง

ในสายตาเขาที่อยู่เหนือขึ้นไปถึงสี่หมื่นห้าพันฟุต ด้วยความเร็วเกินกว่า
ที่ใครเคยคิดว่าจะเป็นไปได้ มองจากตรงนั้นมันดูเล็กและอ้างว้าง ขณะที่เท้า
ของผมอยู่ห่างพื้นเพียงหนึ่งฟุตขณะบันจี้จายานอยู่

ผมมารู้ตัวว่าปลอกสวมนิ้วหัวแม่มือของผมหายไปเข้าวันนั้น ได้เพียงผม
มีกล่องไม้ใบหนึ่งที่ผมใช้เก็บของมีค่าของผมทั้งหมดไว้ สมุดบันทึกเล่มเล็ก
ที่มีลายมือหวัดๆ เขียนบทกวีและข้อมูลแปลกๆ ต่างๆ ที่ผมได้รู้มา เช่น
ในแต่ละวันทั่วโลกมีนาคราถูกปล้นยี่สิบแห่ง หอยทากนอนหลับได้นาน
ถึงสามปี และการให้บุตรกับลิงในอินดีแอนาผิดกฎหมาย ในกล่องยังมี
หนังสือ *How to Win Friends and Influence People* (วิธีผูกมิตรและ
จูงใจคน) ของเดล คาร์เนกี ที่พับหน้าที่เขียนถึงหกวิธีที่ทำให้คนชอบเอาใจ
ผมต่อวิธีทั้งหกนี้ได้ขึ้นใจ

1. ให้ความสนใจผู้อื่นอย่างแท้จริง
2. ยิ้ม
3. จำไว้ว่าชื่อของแต่ละคน สำหรับคนคนนั้นแล้ว เป็นคำที่อ่อนหวาน
และสำคัญที่สุด ไม่ว่าในภาษาใด
4. เป็นผู้ฟังที่ดี ชักชวนให้ผู้อื่นพูดถึงเรื่องของตัวเขาเอง
5. พูดคุยเรื่องที่ผู้อื่นสนใจ
6. ทำให้ผู้อื่นรู้สึกว่าคุณเป็นคนสำคัญ และทำอย่างจริงจังด้วย

ผมพยายามทำวิธีทั้งหมดนี้เวลาต้องคุยกับคนอื่น แต่ผมมักจะยิ้ม
แบบปิดปากเพราะผมเคยล้มแล้วริมฝีปากบนกระแทกกับโต๊ะกาแฟ ทำให้
ฟันน้ำนมซี่หน้าหลุดออก เพราะการล้มครั้งนั้นทำให้ฟันแท้ด้านหน้าของผม
งอกแบบบิดเบี้ยวและกลายเป็นสีน้ำตาลเข้ม พ่อแม่ของผมไม่มีเงินพอที่จะ
รักษา ผมรู้สึกอายเวลายิ้มแล้วต้องเห็นฟันสีเข้มบิดเบี้ยวนั้น ผมจึงพยายาม
ปิดปากตลอดเวลา

นอกจากหนังสือเล่มนั้น ในกล่องไม้ของผมยังมีอุปกรณ์เล่นกลต่างๆ